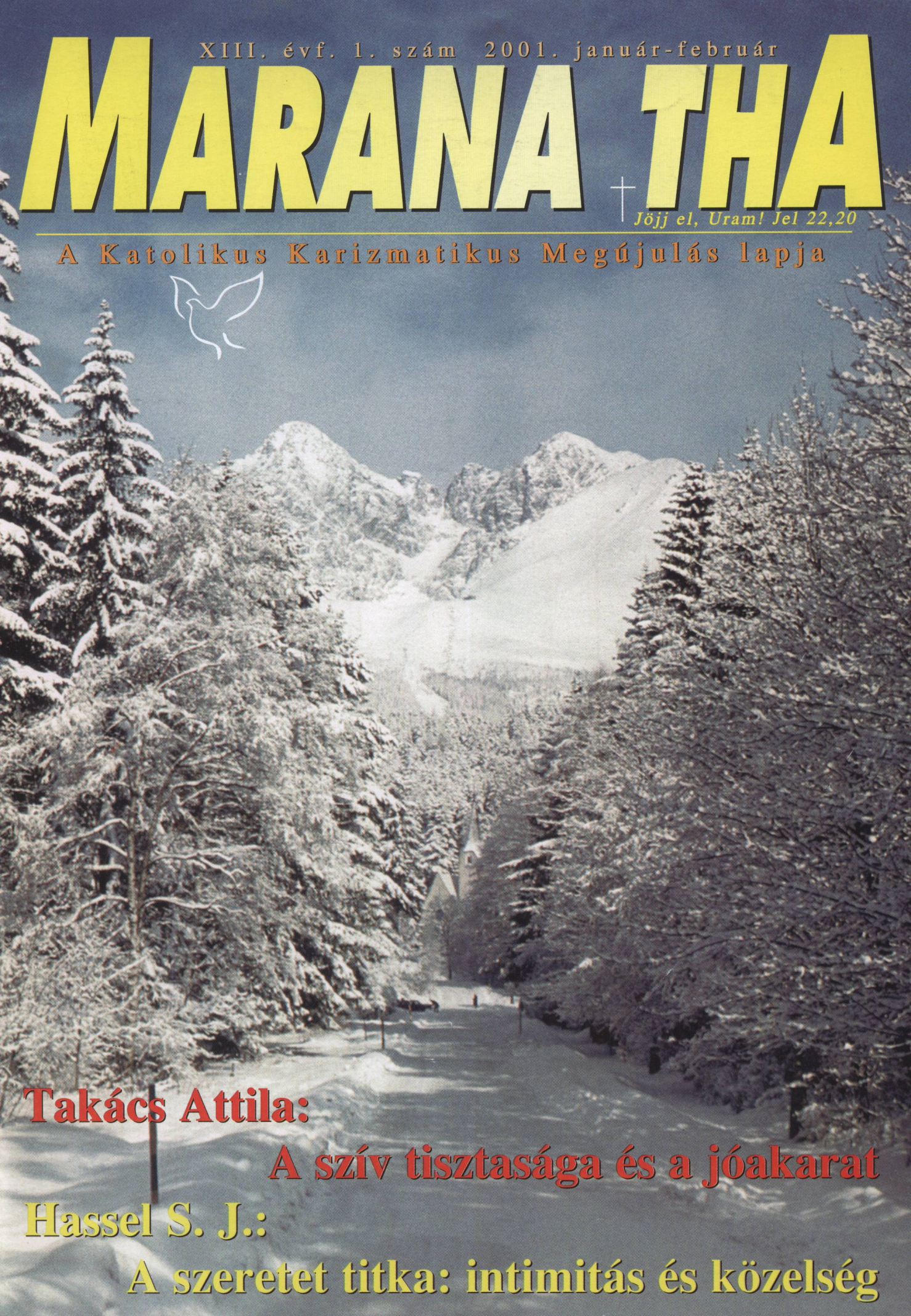
XIII. évf. 1. szám 2001. január-február

MARANA THA

Jöjj el, Uram! Jel 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

Takács Attila:
A szív tisztasága és a jóakarat

Hassel S. J.:
A szeretet titka: intimitás és közelség

ÉLETÜNK ALAPIGAZSÁGAI I.

Alap: - amire életedet lehet építeni, - ami a Szentírásban van, Isten szívéből való.

1. Isten teremtménye vagy!

Ez azt jelenti, hogy Isten nélkül nem létezel! Azt jelenti, hogy minden, amid van, Istentől van. Semmire nem állhatsz rá, mint egy darab földre, mondván, hogy „ez az enyém!" Minden Istené! Tőle kaptál mindent, hogy használd!

Azt is jelenti, hogy nem azért fontos hinni, hogy egy hívő emberrel több legyen a földön, hanem azért, hogy igazán létezzél. Mert a hit által szívedbe fogadod Istent, a Teremtő Atyát, aki ma is, most is, folyamatosan teremt! Amikor hinni kezdesz, elkezdődik benned az új élet. A lét növekedni fog benned. Amilyen a hited, olyan a léted. Ha elhanyagolod, ha engeded, hogy erőtlenné váljon - egész életed erőtlen és elhanyagolt lesz. Érted már! A hit által teszed lehetővé, hogy Isten a szívedbe új életet adjon, a fizikai létet már megkaptad Tőle, bár azt is minden nap Ő tartja fenn benned.

- Amikor a Szentlélek által fölismered, hogy Isten nélkül nem létezel, akkor feltör a szívedből a hála, hogy Isten életet ajándékozott neked. Ez az élet független a külső körülményektől. Lehet, hogy beteg vagy, lehet, hogy megélhetési gondokkal küzdesz, lehet, hogy az emberek visszautasítanak - de egy valaki minden nap Igent mond az életedre: Isten!

Újévi köszöntő

2001

Sokan, akik figyelemmel kísérik az Egyház életét, egyre kevésbé látják bíztatónak a jövőt. Nemcsak arról beszélnek, hogy nincs kellő hatással a világra, hanem arról is, hogy eltávolodott az evangéliumi élettől, elvilágiasodott... hogy a keresztények ugyanúgy élnek és gondolkodnak, mint a hitetlenek. Ez pedig lassan odavezet, hogy egyre jelentéktelenebb lesz az Egyház. Ezek a vádak sok esetben igazak – emberi oldalról szemlélve. De semmiképpen nem igazak, ha az isteni kegyelem fényében látjuk. Mert a jövő Isten kezében van! Mária egyik üzenetében (Medjugorje) az Egyház tavaszáról beszél. A tavasz pedig a kibontakozás, a virágzás, az öröm és élet ideje. Ez az idő előttünk áll! Ebben hinni és remélni evangéliumi magatartás!

Ki gondolta volna 1967-ben, hogy egy lelkigyakorlatozó csoport Szentlélek-élménye az egész világra hatással lesz? Ki gondolta volna, hogy a Lélek tüzes áradása megmozgatja fiatalok és idősek szívét és csodálatos megtérések, hatalmas isteni jelek, gyógyulások történnek a szemünk előtt? Ki gondolta volna, hogy a világi hívek egycsapásra öntudatra ébrednek? Arra az evangéliumi öntudatra, amelyet a 72 tanítvány tapasztalt meg. Jézus elküldte őket, hogy hirdessék Isten Országát, gyógyítsák a betegeket, szabadítsák meg a megszállottakat, és adják tovább az Örömhírt. Hirtelen érthetővé vált a II. Vatikáni Zsinat üzenete (LG 12), hogy a világi hívek különféle karizmákat kaphatnak az Úrtól, melyeket hálával kell fogadni (1965-ben fogalmazták ezt meg!).

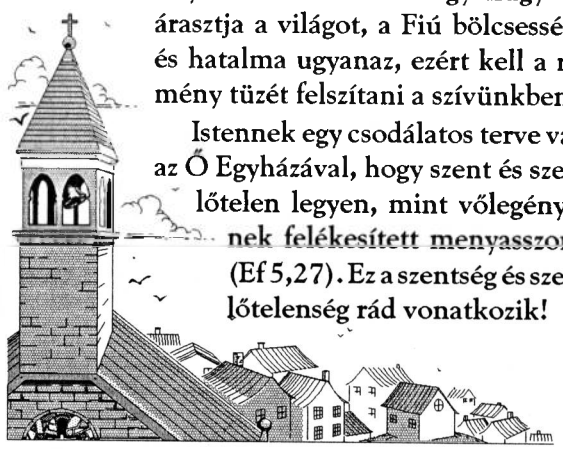
Milyen pompás volt az a lelkesedés, amellyel lelki feladatokat vállaltak a világ hívek: szemináriumok, cursillók, különféle kurzusok születtek, amelyek mind azt hirdették: öröm a hit, szeret az Isten, jó dolog közösségben lenni egymással és az Úrral, jó megszabadulni a kötelékekből és élni az Igét.

Sokan csak ámultak és alig akartak hinni a szemüknek, amikor látták, hogy a bűnös Magdolnák, pénzvágyó Zakeusok hogyan adják át életüket az Úrnak és hogyan válnak lelkes apostolokká.

Igaz, hogy ez a lendület megtört az elmúlt években. Igaz, hogy az emberi kicsinyesség, gőg, önzés, ítélkezések és irigykedés megrontották a Szentlélek munkáját. De ami egyszer szemet kápráztató valóság volt, azt nem szabad elfelejteni!

A Szentlélek ma is ugyanaz, az Atya szeretete ma is ugyanúgy elárasztja a világot, a Fiú bölcsessége és hatalma ugyanaz, ezért kell a remény tüzét felszítani a szívünkben.

Istennek egy csodálatos terve van az Ő Egyházával, hogy szent és szeplőtelen legyen, mint vőlegényének felékesített menyasszony (Ef 5,27). Ez a szentség és szeplőtelenség rád vonatkozik!

Ismerd fel méltóságodat és rázd le a bűnök kötelékeit, légy bátor a szentség vállalásánál! Az Úr melletted áll, és mindent megad, hogy a célt elérjed!

A tavasz mindaddig csak remény marad, amíg meg nem jelennek az első rügyek a fán. Amikor virágba borul a természet, amikor a napsugár melege végigsimítja bőrödet, akkor már megszűnik a remény, hiszen érzed, tudod, hogy itt van a tavasz! De előtte hideg van és a gyümölcsfák virág nélkül, üresen merednek az ég felé.

Mária azt üzeni: közel van az Egyház tavasza! Ezt csak hitben lehet elfogadni, hiszen napról napra látjuk, milyen sokan elhagyták az Urat. – De amikor a Szentlélek melege megérinti az emberek szívét, a kegyelem hatására eltűnik minden keserűség, fájdalom és kiábrándultság. Az ember átéli az élet csodáját. Minden megváltozik benne, pedig már alig remélte!

Az Egyház tavaszára való várakozás nem olyan, mint amikor egy szép eseményre vagy ajándékra várakozunk. Ez egyszerre jövő és jelen is. Mert hiszen az Úr itt van! Ő adja az Egyház tavaszát. Ha most Neki adod az életedet, már megindult a tavasz benned – az Egyház egyik tagjában.

Hogy ez az odaadás minél radikálisabb legyen, Mária azt ajánlja, hogy imádkozz. De azt is hozzáteszi, imádkozz addig, amíg az imádság örömmé válik benned. Mikor válik az imádság örömmé bennünk? Akkor, amikor a Szentlélekben találkozunk Istennel... találkozunk az örök szeretettel. Látod milyen egyszerű ez!

Amikor ez a találkozás létrejön, akkor már nem szabunk feltételeket az Úrnak, mert egyetlen vágyunk Őt

jobban megismerni és tenni az Ő akaratát. Ekkor újjászületik bennünk a hit. Mert hinni Istenben azt jelenti, engedelmeskedni Neki.

Könnyen kimondjuk a megtéréskor: Jézust elfogadom életem Urának. Valóban? Akkor is, amikor váratlan betegség, megélhetési problémák, családi konfliktusok jönnek? Figyeld meg ilyenkor magadat: mennyi indulat, harag, elégedetlenség, kedvetlenség tölti el a szívedet. Ilyenkor derül ki, hogy Jézus **még nem** Ura életednek. Saját magad akarsz életed Ura lenni! Visszafizetni azoknak, akik jogtalanul bántottak, igazságot szolgáltatni (az Úr helyett), emberi erőket mozgósítani.

Jézus nem erre hívott, hanem a tökéletes önátadásra. Arra, hogy a Szentlélek erejében teljesen kiszolgáltasd magad Neki. Amikor ez megtörténik, az imádság örömmé válik számodra. Hogy miért? Mert nincs semmi, ami elválasztana Istentől! Nincs semmi, amit önmagadért akarsz, mindent Istenért szeretnél tenni.

Az ehhez vezető út nehéz! Szinte lehetetlen. A Szentlélek ereje szükséges az átalakuláshoz. Ez az erő néha félelmetesnek tűnik, mint a villámlás az égen! De ennek az erőnek a forrása Isten végtelen szeretete. Az a szeretet, amely megteremtett, megváltott és elhívott a Vele való örök együttlétre! Lehet akkor kételkedni benne?

Csak egyet lehet tenni: befogadni és engedni, hogy átalakítson. Az új évezred első napjai erre hívják fel a figyelmet. Az elmúlt évezredben annyi sok gonoszság, erőszak, vér, fájdalom, gyűlölet volt az emberek között, hogy már alig lehetett elviselni. Az új évezredben lehetne a béke, a jóság, a hit, a szeretet győzelméért harcolni! Isten meghívott erre a küzdelemre! **Mondj igent a hívásra!**

Katona István
főszerkesztő

A szeretet titka: intimitás és közelség

A szeretet egyirányú élmény, nem vár viszonzásra, nem kell kiérdemelni, mindenkinek kijár. Minden ember lehetőséget nyújt neked arra, hogy szeresd, és ha szereted, az a te javadra van. **Az a nyereség, hogy szeretsz, nem az, hogy téged szeretnek.** A szeretet az Istenképűségünk miatt jár nekünk és az, hogy szeretünk az az istenivé válásunk irányába hat. **Szeretni kiváltság, nem kötelesség. Ha szeretünk, azért nem kapunk és nem is várunk más jutalmat, mint azt az élményt, amit érzünk.**

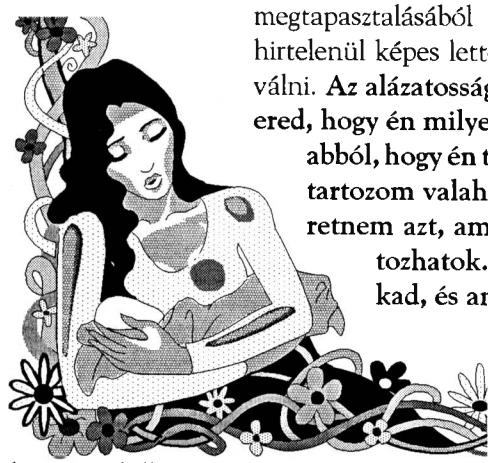
Az, hogy „Szeretlek!" az legmélységesebben egy érzés, azután egy tevékenység, és végül egy kijelentés. A kijelentés önmagában gyakran úgy hat, mint egy vödör hideg víz. Az érzés láthatóvá, tapinthatóvá teszi a kijelentést, létrehozza a szeretett személyt és a szerető embert pedig egy másik személy megtapasztalásával gazdagítja. Már ez is szép, de a szeretett lény és a szerető ember együtt még szebb és több: ők egy teremtő, alkotó pár. A szeretet érzése észszerűtlenül és csodálatosan tör elő, és szinte ragályos: viszonzásra késztet. Ha nincs benne fenntartás, habozás, szégyenkezés, félelem, akkor a szeretett személynek nincs más választása, mint viszontszeretni. **Ha szerető érzésed nem nyer viszonzást, akkor ne a másikat okold, hanem magadat vizsgáld meg, hogy miben hiányos a szereteted, milyen fenntartás, habozás, szégyenkezés bénítja le?**

Sok jó és rossz érzésről hisszük tévesen, hogy ez a szeretet. Ide tartozik a törődés, a megbocsátás, a türelmes elviselés, a hirtelen fellángoló vonzalom, a függés, a közelség érzése, a barátságosság, az odafordulás, az elfogadás, az önfeláldozás, az irgalom, a megértés és még sok más, pedig ezek sokszor még csak nem is részei a szeretetnek. Ezek az együttélés kellékei.

Az, hogy „szeretlek", valami egészen speciális és nagyon konkrét dolog. Azt jelenti, hogy körülveszlek valamivel, ami arra bíztat, hogy minden legyél, ami valóban vagy most ebben a percben. Ennél nagyobb ajándékot nem kérhetek és nem is kaphatok! Mindegy, hogy jó vagy vagy rossz, vagy akár egyszerre mindkettő, gyengéd vagy dühös vagy akár mindkettő. Amikor a

szeretetem teljes, akkor te szégyenkezés és félelem nélkül maradéktalanul te lehetsz, és én megtapasztalhatlak minden szépségedben és csúnyaságodban. Téged tapasztalhatlak meg és nem azt, amit elképzelek rólad vagy elvárok tőled, vagy amit te gondolsz magadról, hanem azt, ami a te saját pillanatnyi valóságod. **Hiszen nem azért szeretlek, amilyen vagy, hanem AZÉRT, MERT VAGY!**

Hogy te milyen vagy, az az én szeretetemben bontakozik ki. A szeretetben eltűnnek a tanult szerepek és felragyog a személy. Az álarcokat eldobjuk és szemtől szembe találkozunk, valóságosan és ez a valóság rendszerint nagyon csodálatos. Mivel a szeretet arra képesít, hogy az legyek, aki vagyok, ezért könnyebben felismerem azt, hogy szeretve vagyok, mint azt, hogy én szeretek-e. Ezért az a tévedés, hogy én szeretek, holott dehogyis szeretek, sokkal több zavart okoz az emberi kapcsolatokban, mint az, hogy azt hiszem, szeretve vagyok, pedig csak valamiféle zsarnokság áldozata lettem.

De hát akkor miről lehet megismerni, hogy igazán szeretek-e? Meggyőződésem, hogy amikor nem támaszt ellenállást az ember, akkor mindig szeret, mert szeretni annyira természetes, praktikus emberi dolog. Annak tehát, hogy mégsem szeretünk, nagyon súlyos és nagyon természetellenes oka kell, hogy legyen. Én úgy gondolom, hogy ez az ok az egyedülléttől való félelem, mert a valahová-tartozni-vágyás a második legerősebb emberi érzés, amely sorrendben rögtön a szeretnivágyás után következik. Viszont, aki szeret, az egyedül marad, legalábbis pillanatnyilag a kezdetben, mert a szeretés egyirányú, nem függ a szeretett lény válaszától. Az egyedülléttől való félelem függésbe hoz a másiknak a válaszától és így lehetetlenné teszi azt, hogy szeressünk, vagyis **a magány, az elidegenedés pontosan az egyedülléttől való félelem következménye.**

Hát akkor mit tehetek? Határozzam el, hogy na most szeretni fogok? Ez nemigen működik, mert a szeretet, mint érzelem, független az akaratunktól. Hát akkor csak üljek és várjak? Nem, ez se jó megoldás, bár sokan ezt teszik. Inkább megpróbálhatom elősegíteni, de nem úgy, hogy szeretni akarok egy kiválasztott személyt. Rettenetesen frusztráló élmény volt, amikor a hivatalban elárasztott a feleségem iránti szeretet, miután reggel úgy váltunk el, hogy valami teljesen lebénított.Pár óra múlva elkapott a szerelem és eltökéltem, hogy amikor hazamegyek, ennek kifejezést is fogok adni. Amikor hazaértem, ismét zavarba jöttem, és egyre biztosabban éreztem: ő nem értékeli, hogy én milyen csodálatos szerető személy vagyok. Ez persze azt jelentette, hogy nem vagyok alázatos, azaz nem vagyok valóban szerető lény. Egyedül maradtam, és elgondolkoztam saját magamról. Ez reflexió volt, ami inkább érzés, mint gondolkozás. A reflexióhoz csend kell és magány. A reflexió lecsendesít, nyugalmat áraszt, és rávilágít a környezetemre. Ültem a kertben az őszi napsütésben és éreztem azt a mérhetetlenül nagy és gyönyörű világmindenséget, amelynek én is tagja, mégpedig mozgó tagja vagyok. Lassacskán azt is felfedeztem, hogy ugyanennek a mindenségnek tagja a feleségem is. Odafordulok hozzá, és látom őt, és sokkal nagyobbnak és csodálatosabbnak látom, mint amilyennek magamat láttam egyedül. Most már kettőnknek a része vagyok, látom az ő nagyszerűségét és szeretem őt, függetlenül az ő válaszától. Mi ismerjük egymást. A kapcsolatunk megtapasztalásából származó alázatosságom folytán hirtelenül képes lettem szerető és szeretett személlyé válni. **Az alázatosságom nem abból a tapasztalatból ered, hogy én milyen jelentéktelen vagyok, hanem abból, hogy én tagja vagyok valaminek, hogy én tartozom valahová, és hogy nekem szabad szeretnem azt, aminek része vagyok, amihez tartozhatok. Az alázatból tehát szeretet fakad, és ami talán még fontosabb, rávezet arra, hogy ő és én hasonlóak vagyunk, egyfélék, vagyis ha őt szeretem, akkor szeretem magamat is.**

Ez talán kicsit komplikáltnak tűnik, pedig nagyon egyszerű: az alázatosság szeretetet gerjeszt és segít megtapasztalni a szeretett személlyel való azonosságomat: két hasonló személynek éljük meg magunkat és az iránta való szeretetem a magam szeretése is lesz. A valódi szeretet a kapcsolatot erősíti, egyre valódibb megtapasztalássá, élménnyé teszi, és a bensőségesség a valódi szeretet egyik eleme, oldala, szintje.

Sok mindenről mondjuk, hogy „szeretet", ami pedig nem az. Nem szeretet a tisztelet, a csodálat, a haverság. Pozitív érzések, de önmagában egyik sem szeretet, bár a közelség szempontjából fontosak lehetnek. Fontos vagy számomra, törődöm veled, aggódom érted, sajnállak: jó, de ez sem szeretet, pedig sokszor annak hiszik, és ez a keveredés nagyon sok nyomorúságot okoz.

Még szerelmes is lehetek beléd anélkül, hogy szeretnélek! A szerelem néha a szeretet előfutára, máskor viszont akadálya is lehet: ha nem adom fel az „elképzeléseimet", akkor a valóságot nem fogom tudni elfogadni. Amikor belebolondultunk valakibe, akkor őt nem valódi személyként látjuk, saját eszményiesítésünkbe vagyunk belebolondulva. A beleszeretés még

nem bensőséges élmény, és bensőségesség nélkül nem lehet megtapasztalni a valóságot.

A tolerancia (= megtűrés) segíti az együttélést, táplálja a közösségi életet, értékes a társadalom szempontjából, de hiányzik belőle a szeretet elfogadó ereje. **Megtűrni más, mint elfogadni!** A tolerancia ritkán segít az elfogadás felé haladni, legtöbbször önigazoló, racionalizáló magatartáshoz vezet, de **azt, amit csak elviselünk, azt nemigen fogjuk szeretetben el is fogadni**. Aki vallásosnak hiszi magát és azt állítja, hogy megtűri, elviseli, tolerálja a másvallásúak lelkiségét, az jól teszi, ha megvizsgálja a saját lelkületét, mert ha nem teszi ezt meg, akkor ő se nem vallásos, se nem szerető ember, hanem egyszerűen csak beképzelt.

A megbocsátás is nagyon jó, nagyon fontos, de nem szeretet, sőt nem is része a szeretetnek. Ha megbocsátottak nekem, akkor ismét a közösség részének tapasztalom magamat, de ez nem ugyanaz, mintha szeretve lennék: ez más. Nem jobb, nem rosszabb, csak más.

A leggyakrabban a gondoskodást tévesztik össze a szeretettel, pedig nem lehet mindig óvni, kímélni, gondoskodni a másikról: néha meg kell mondani egymásnak a kellemetlen igazságokat is.

Ide tartozik a szülői gondoskodás is. A szülői gondoskodás, a gondos nevelés óriási jelentőségű az emberi kapcsolatok kialakulásában, de ez mégsem szeretet, bár a szeretet a szülői gondoskodás nélkülözhetetlen része. A nevelés felkészíti a gyerekeket a világban való életre, a szeretet pedig felkészíti őket arra, hogy érzelmileg virulni tudjanak és csendben, nyugodtan élvezzék az életüket akkor is, amikor egyedül vannak. Amikor nevelünk, akkor szülünk, a szülést folytatjuk, de amikor szeretünk, akkor a létezésünk megdobogtatja a szívünket. Régen a nagy létszámú családokban sokkal kevesebb gyerek szenvedett szeretethiányban. Ma főleg a csonka családokban a szülők nem örömteli szülők, nem öröm nekik a gyerek, hanem felelősség, nem ragyog fel a szemük, amikor a gyereket meglátják, fontosabbnak tartják a karriert és túl sokat aggódnak. Sikerre készítik fel a gyerekeiket és nem a játékos bensőségességre. Nem tudnak önmaguk lenni és így a gyereküket sem tudják ehhez hozzásegíteni.

A gyerekek pedig nagyon jól tudják, hogy ki az, aki saját magát is és őket is emberszámba veszi! Egy ötéves gyerektől a vendéglőben megkérdezte a pincér, hogy mit kér enni, és a gyerek „rendelt" hot-dogot meg ami hozzá tartozik, és egy kólát. Az anyja mosolyogva, udvariasan így szólt a pincérhez: „Hozzon neki csirkesültet, krumplipürét és zöldborsót." A pincér hot-dogot tett a gyerek elé „mindennel, ami hozzá tartozik", és egy kólát. Nagy csend volt. Aztán megszólalt a gyerek: „Úgy látszik, a pincér azt hitte, hogy én valódi személy vagyok." A gyerek érezte, hogy szeretve van, nem azért, mert teljesült az akarata, hanem mert elfogadták őt olyannak, amilyen. A szülei a hallgatásukkal fejezték ki szeretetüket.

Akkor szeretünk igazán, amikor nem csak megengedjük, hanem elősegítjük és élvezzük annak a másiknak a másságát. Legtöbbször nem ezt tesszük, hanem gondoskodunk, eltűrünk, megbocsátunk – ami mind szép és jó, a közelség része, de nem szeretet, bár a közelség hozzátartozik a teljes szeretethez.

A barátot szerethetjük nagyon is, de a barátság akkor is csak barátság marad. Ez nem egyenlő a szeretettel. **Az, hogy kedvelek valakit, még nem szeretet, hanem annak pont a fordítottja: élvezem azt, ahogyan ő szeret engem.** Ebből az a meglepő dolog következik, hogy lehet engem úgy is szeretni, hogy én azt nem élvezem. Néha bizony teljesen élvezhetetlen az, hogy a másiknak az elfogadása révén felfedezem saját lényemet, azt, ami az én saját mitológiámmal egyáltalán nem illik össze. Mivel ez a felfedezés teljesen hiteles, nem kritizálásból vagy kioktatásból, hanem szeretetből fakadt és az a szerető lény megosztja velem ezt a fájdalmas felismerést, ezért növekedésre késztet, de nem okoz örömöt.

A valódi önismeretre, a valódiságra segítés gyakran nem élvezetes, hanem kínos és fájdalmas. **A szeretet növekedésre serkent, szinte kényszerít, és az emberi lények egyáltalán nem szeretnek növekedni.** Mindenkinek szüksége van arra, hogy tanulja magát szeretni hagyni olyan helyzetekben, amelyek elől hajlamos lenne elmenekülni. Szükséges, hogy tanuljuk szeretve érezni magunkat a nem élvezetes szeretetben is! Erre pedig a bensőséges élmény ad alkalmat, ami a páros kötődésben valósul meg. Minden páros kapcsolatban növekedhetünk, és az elsődleges kapcsolatban tudunk legmélyebben újratanulni.

Milyen különös, hogy fiú és lány barátságából ritkán lesz házasság, össze nem illő emberek viszont igen gyakran házasodnak. Ami azt jelenti, hogy olyat választunk, akivel harcolni fogunk, akinek nem élvezzük a szeretetét. Az, amiért őt választottam, hamarosan a rabigám lesz. Minden elsődleges kapcsolat igája az igazsága. Minden valódi kapcsolat édes gyötrelemmel jár. Még a filmekben is láthatjuk, hogy az ellenségekből miként válhatnak házasok. A házasság életforma, lelki fogalom. A hála, az alkalmazkodás, az állhatatosság, az engesztelés jó és pozitív lehet a maga idejében, de ez mind nem szeretet, ahogy nem szabadna annak nevezni a pszichopátiát, a depressziós passzivitást, a rejtett megerőszakolást és a manipulálást sem.

A szeretet körüli tévedések egyik forrása az, hogy nem ismerjük fel a különbségeket a közelség és a ben-

sőségesség között. Legmélyebb mélységeinkben van a személyiségünk magva, az Intima.

Itt lakik az én valóságom lényege, itt van legmélyebb érzéseimnek és indítékaimnak, a rossz és a jó, az igazság és a szépség személyes értékelésének a színhelye, és az én személyes valóságomat kifejező viselkedésemnek a forrása.

Azt még csak túléljük, ha nem szeretnek minket, ha bírálnak, kifogásolnak, nem tisztelnek – de amikor én nem szeretem, nem becsülöm és nem tisztelem magamat az gúzsba köt. Ha megvetem magamat, akkor nehéz tovább élnem. Mi ez az én benső világom, amit ismernem, szeretnem, tisztelnem kell? Amivel összhangban kell lennem, hogy örömmel élhessek ebben a világban?

A benső világom nem azonos a lélekkel, hanem részesedés a lélek-élményben. A lélek öntudatlan. A benső világom a lélekhez vezető híd.

Hassel S.J.

A SZÍV TISZTASÁGA ÉS A JÓAKARAT

Örömmel hallottam az imádság közben, hogy mennyire fontos kérdés számotokra a szív tisztasága. Én is úgy érzem, keresztény ember számára fontos kérdés, hogy a szíve tiszta legyen. Ugyanis ez a képességünk az, amivel meg tudjuk látni Istent. Ha pedig nem látjuk Istent, ha Isten nincs velünk, akkor az egész keresztény életünk mit sem ér. Az egész csak egy program végrehajtása vagy egyfajta önigazolás. Nagyon fontos tehát, hogy a szívünk tiszta legyen. Nem gondolom azt, hogy ezt a témát – akár csak hozzávetőlegesen is – kimeríthetném. Ezért most csak egyetlen egy dologról szeretnék beszélni, ami a szív tisztaságával nagyon konkrétan összefügg. Ez pedig a **jóakarat**.

Hogy ez a két fogalom összefügg, azt P. Jacques Philippe „Keresd a békét, és járj a nyomában!" (Nyolc Boldogság Katolikus Közösség, Homokkomárom, 1997) című könyvéből tudtam meg. Amikor elolvastam, megdöbbentem, mert a jóakarat fogalmát szinte újraértelmezte számomra. A hétköznapi nyelvben is használjuk a jóakarat fogalmát, de a legtöbb esetben önigazolásként szoktuk emlegetni. Például amikor egy szülőnek a gyermeke rossz útra tér és a szülő a szemére hányja: „De hiszen én mindent megadtam neked, én csak a javadat akartam..." Ennek ellenére a gyerek kiábrándul abból az életformából, amit a szülei élnek. Valóban ez az a jóakarat, amit keresünk? Kinek van igaza ebben az esetben? Legtöbbször megállapítható, hogy a szülő azt a jót akarta a gyerekének, amit valójában saját maga szeretett volna elérni. De ez a jó nem 100%-ig az a jó, amire a gyermeknek szüksége lett volna.

Egy másik igen drasztikus példával folytatom, amit egy filmben láttam ezelőtt talán tíz évvel. A film egy néger férfiről szólt, aki terroristává vált. Előzőleg ezt a férfit sok megaláztatás érte. Amerikában élt. Egyszer azt mondta, hogy ő ezt nem bírja tovább és tiltakozásul bevette magát a helyi önkormányzat épületébe, túszokat ejtett és valamiféle követeléssel állt elő. A film végére a szerencsétlen embert kifüstölték az épületből. Amikor önmagát megadva, teljesen összetörve kijött, felkiáltott: „De hiszen, nem jót akartam-e? De hiszen Istenem, ezt a dolgot nem Veled kezdtem-e el?" Minden valószínűség szerint a maga értelmezésében jót akart. Azt a fájdalmat, azt a megaláztatást szerette volna enyhíteni vagy megszüntetni, ami a négerekre abban a helyzetben nehezedett. Tehát láthatjuk, hogy nagyon sokszor az ember a jóakarat kérdésénél a saját igényeiből, a saját vágyaiból indul ki és olyan eredményre jut, ami egyáltalán nem állítható párhuzamba a szív tisztaságával.

Ezek után felolvasnám nektek azt a részt, amit Jacques Philippe ír erről a kérdésről:

„A belső béke szükséges feltétele tehát a jóakarat, amit nevezhetnénk a szív tisztaságának is. Ez annak az embernek állandó lelkiállapota, aki elhatározta, hogy Istent mindennél jobban fogja szeretni, őszintén vágyik arra, hogy Isten akaratát bármilyen körülmények között a sajátja elé helyezze, és semmit nem akar tudatosan megtagadni tőle. Talán (sőt biztosan) a mindennapi életben viselkedése nem lesz teljes harmóniában ezzel a vággyal, s a szándék végrehajtásában sokszor lesznek tökéletlenségek. De ettől szenvedni fog, az Úr bocsánatát kéri, megpróbál megváltozni. Az esetleges kihagyások után arra tö-

rekszik, hogy visszatérjen ahhoz az állandó készséghez, hogy kivétel nélkül mindenben igent akarjon mondani Istennek.

Ez a jóakarat. Nem tökéletesség, „befejezett" életszentség, hiszen egészen természetesen együtt létezhet bizonytalanságokkal, tökéletlenségekkel, sőt bűnökkel is. Mégis jó út, mert éppen a szívnek ez az állandó készsége – melynek alapja a hit, a remény és a szeretet erénye – teszi lehetővé, hogy Isten kegyelme lassan-lassan a tökéletesség felé vezessen minket.

A jóakarat, az állandó elhatározás, hogy kicsi és nagy dolgokban egyaránt igent mondunk Istennek, a belső béke elengedhetetlen feltétele. Amíg nincs meg ez az elhatározás, mindig lesz bennünk egyfajta nyugtalanság és szomorúság: nyugtalanság amiatt, hogy nem szeretjük Istent annyira, amennyire azt Ő szeretné. Szomorúság, hogy még nem adtunk oda mindent Istennek. Mert az az ember, aki Istennek adta az akaratát, bizonyos értelemben már mindent odaadott. Addig nem élhetünk igazán békességben, amíg nincs egység a szívünkben, s ez csak akkor jön létre, amikor minden vágyunkat alávetettük annak a vágynak, hogy Istent szeressük, az Ő tetszését keressük, az Ő akaratát tegyük. Ehhez természetesen az az állandó elhatározás is kell, hogy szakítunk mindennel, ami ellenkezne Istennel. Ebben áll tehát a jóakarat."

Meglepő dolog, amit itt olvashattunk Jacques Philippe-től, hogy a jóakarat nem az általunk meghatározott jó célok követése, hanem az Isten akaratának való alávetettség. A jóakarat az Isten akaratába való belesimulás. A jóakarat az a készség, hogy ha tapasztaljuk azt, hogy a mi akaratunk eltér Isten akaratától, akkor a saját akaratunkat félretesszük és Isten akaratát követjük. Azt hiszem, ezt tudjátok, hiszen mindannyian, akik megtértetek, elvégeztetek egy Szentlélek-szemináriumot. Tulajdonképpen ezt az elhatározást hoztátok meg akkor, amikor megtértetek. Tehát mondhatjuk, hogy **ez a jóakarat megszületik az ember szívében akkor, amikor őszintén megtér.**

Azt is tudjátok, hogy mi ennek a jóakaratnak a következménye. A jóakarat következménye az, hogy Isten békéje betölti a szívünket. Isten megtisztítja a szívünket a kétértelműségektől, a zavarodottságtól és egyszerűvé teszi azt. Azt hiszem, hogy ezt kivétel nélkül megtapasztaltátok.

Itt meg is állhatnánk, ha az élet is megállna itt. De az élet nem áll meg itt. Azóta volt másfajta tapasztalatotok is. Olyan tapasztalatotok, amikor ez a tisztaság, ez az egyszerűség, ez a béke megszűnt, amikor újra zavar keletkezett a szívetekben, az életetekben. Mi is történt ilyenkor?

A saját példámmal szeretném bemutatni, hogy ne általánosítsak mindenkire, aki hallgatja a beszédemet. Én is átéltem ezt a megtisztulást, ezt a megvilágosodást, ezt a békességet a megtérés következtében. Betöltött Isten jelenléte és boldogsága. Boldog voltam, hogy Istennek adhattam az életemet és ennek fejében most már számíthatok Isten gondoskodására. Bízhatok abban, hogy most már Isten fog engem boldoggá tenni, így gyakorlatilag a Mennyországban érezhetem magamat. S ez így is volt. Ameddig ezt az elképzelést nem érte semmiféle csalódás vagy csorba, addig ezek a dolgok ilyen szépen mentek! Igen ám, ezt Isten valóban megígérte, de azt nem ígérte meg, hogy körülöttem az egész világot mennyországgá fogja változtatni. Bizony kellett találkoznom olyan helyzetekkel és eseményekkel, amelyek egyáltalán nem hordozták a saját elképzelésemet a boldogságról, a békességről, a szeretetről. Tehát csalódások értek a környezetemmel kapcsolatban, és bizony csalódások értek önmagammal kapcsolatban is. Tehát ez a szép – mondjuk úgy, hogy mennyei – béke, amit az ember ajándékba kap a megtérés után, bizony-bizony meg-megkopott, el-el felejtődött.

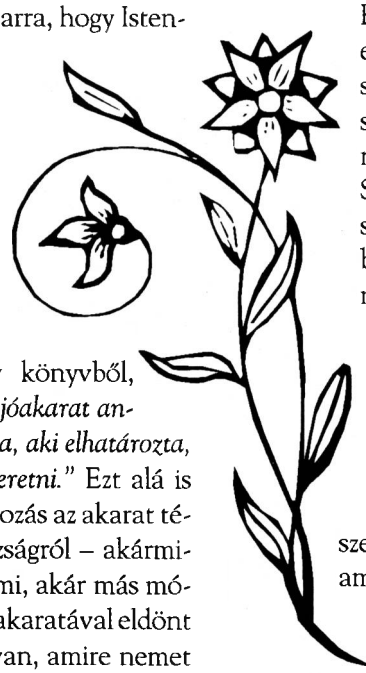
Jacques Philippe is céloz erre, amikor azt mondja, hogy a mindennapi életben a viselkedésünk nem lesz harmóniában ezzel a vágyunkkal. De ettől szenvedni fogunk és az Úr bocsánatát kérjük. Ezt, gondolom ti is és én is, megtettük. Ennek ellenére sokszor találkoztunk azzal, hogy az akaratnak az átadása igen-igen nehéz dolog.

Egy nagyon egyszerű és konkrét példával szeretném illusztrálni, hogyan kerültem ide. Úgy képzeltem el a napomat, hogy elmegyek uszodába, utána meglátogatom a szüleimet. Ekkor felhívott Márti, és meg kellett változtatnom az elképzelésemet a mai napról. Ez nem ment olyan nagyon nehezen, Mártit ismerem és ismerlek benneteket is, István atyát is ismerem és nagyon sok hálával tartozom neki, de mégis meg kellett változtatnom a napról az elképzelésemet. Ezek után rögtön egy következő elképzelést helyettesítettem be a mai napra vonatkozólag: jó, most megreggelizem, a mosógépben levő ruhát kiteregetem, utána eljövök ide, megtartok egy előadást, azután elmegyek. Ez volt az elképzelésem. Természetesen itt ért a következő meglepetés. Amikor megérkeztem, akkor nem az következett, hogy én beszélek, hanem éppen egy szentségimádás kezdődött. Már megint félre kellett tennem a saját elképzelésemet.

Igazából ott, a hátsó padban értettem meg azt, hogy mennyire fontos, hogy megtanuljuk a saját elképzeléseinket félretenni, amikor azt látjuk, hogy Isten mást

kíván tőlünk. Ezek azok a dolgok, amelyek kellemetlenül vagy váratlanul érintenek bennünket. Ezek azok a dolgok, amikben valóban találkozhatunk Istennel, hiszen egészen addig, amíg a saját elképzeléseinket követjük – még akkor is, ha azt mondjuk, hogy mi Istennek élünk –, akkor gyakorlatilag önmagunkkal találkozunk. Önmagunknak a saját életünkről alkotott elképzeléseivel találkozunk, és ezt erősítjük meg.

Látható, hogy hiába van meg az emberben általánosan véve az elszánás arra vonatkozólag, hogy Istennek akar élni, és Istennek akar tetszeni, mégis léptennyomon igyekszünk a saját kezünkbe venni a dolgok irányítását, a saját elképzeléseinket megvalósítani, akár egy olyan helyzetben is, ahová Isten hívott el bennünket. Tehát rögtön elkezdjük saját elképzeléseinket behelyettesíteni abba, amit Isten elképzelt egy helyzetről. Miért van az emberben ez a törekvés? Miért igyekszik mindig a saját kezébe venni a dolgokat, még akkor is, ha elhatározta, hogy Istennek akar tetszeni? Így tesz akkor is, ha megtért, akkor is, ha közösségbe jár, sőt akkor is, ha legőszintébben törekszik arra, hogy Istennek tetsző életet éljen. Ennek a dolognak én most két okát említeném meg. Az egyik a **vágyak**, a másik pedig a **bizalom** kérdése. Itt ebben a részben a vágyak és az elhatározások áttűnő módon vannak jelen, tehát nincsen világosan elkülönítve, hogy igazából mi is a vágyak, és mi is az elhatározások szerepe az életnek a vezetésében.

Egy mondatot olvasok fel egy könyvből, amelyben mind a kettő megvan: *„A jóakarat annak az embernek az állandó lelkiállapota, aki elhatározta, hogy Istent mindennél jobban fogja szeretni."* Ezt alá is húztam, amikor olvastam. Az elhatározás az akarat ténye. Az ember meggyőződik egy igazságról – akármilyen módon, akár értelmi, akár érzelmi, akár más módon –, utána tesz egy elhatározást, az akaratával eldönt valamit. Van, amire igent mond és van, amire nemet mond. Azután folytatódik a mondat: *„Őszintén vágyik arra, hogy Isten akaratát, bármilyen körülmények között a saját akarata elé helyezze."* Ezt a mondatrészt már nem húztam alá, ezt már nem tartottam olyan fontosnak, olyan lényegesnek, hogy az ember őszintén vágyjon is rá. Elég volt számomra az, amit meg is erősít ez a könyv, hogyha az ember Istennek adta akaratát, akkor bizonyos értelemben mindent odaadott Neki. Ezt nevezhetnénk igazából az első megtérésnek, ami a tudatos elhatározást érinti. De van a megtérésnek és az életnek egy mélyebb rétege is, ez pedig a vágyaknak a rétege.

Azért nagyon fontos ez a dolog, mert az akaratnak a motivációit, az akaratnak a fűtőanyagát, a hajtóanyagát a vágyak adják. **Azt akarjuk igazán, amire vágyunk.** Amire nem vágyunk, azt nem akarjuk őszintén. Tudjuk úgy tenni, mintha őszintén akarnánk, de valójában nem akarjuk őszintén. Általában félelemből vagy kényszerből mutatjuk azt, hogy valamit akarunk, valamit őszintén akarunk, de a szívünk mélyén – akár önmagunk által fel sem ismert módon – ott van egy ellentétes motiváció, ott van egy ellentétes vágy, ami az akaratunkat – minden látszat ellenére – egy másik irányba mozgatja. Itt érkezünk meg a dolgoknak ahhoz a rétegéhez, ami már nem az első megtérésnek a tárgya, hanem a megszentelődésnek és a második megtérésnek a tárgya. Azt is tudjuk, hogy az első megtérésre sem saját erőnkből jutottunk el. Ha ez igaz az első megtérésre, akkor hatványozottan igaz a második megtérésre. Azt hisszük, hogy ha már egyszer sikeresen Istenre irányítottuk az akaratunkat, ezzel mindent megoldottunk. Ellenkezőleg: ezzel mindent a saját kezünkbe vettünk újra. Ez egy tévedés, hiszen ott vannak az ember szívében a vágyak, amelyek eddig is, és ezután is meghatározó szerepet akarnak betölteni az ember életében.

Ráadásul a vágyak olyan dolgok, amin az ember tudatosan nem uralkodhat. Tudatosan nem tudunk egy vágyat megszüntetni a szívünkben, sem behelyettesíteni azt egy másik vággyal, bármennyire is szeretnénk. Sőt, még ha Istent segítségül hívjuk, akkor sem biztos, hogy ezt Isten akkor és ott, abban a pillanatban meg fogja tenni a mi kérésünkre. Vagy, ha meg is tenné, mi nem lennénk képesek annak a kegyelemnek a befogadására, ami elvégezné a szívünkben ezt a dolgot.

Azt kell tehát felismernünk, hogy azután, hogy az akaratunkat Istennek adtuk és tudatosan nem akarunk Vele szembeszegülni és tudatosan szeretnénk azt tenni, amit Ő akar, még mindig van dolgunk, még mindig van feladatunk, még mindig van előttünk álló útszakasz, amit be kell járnunk. Ez pedig a **vágyaknak a megszentelődése**, a vágyaknak a megváltozása.

Miért van az, hogy a vágyakhoz annyira ragaszkodunk? Miért van az, hogy a vágyakhoz annyira kötődünk?

Ez azért van, mert életünk alapvető hajtóereje az, hogy mindannyian boldogok akarunk lenni. Van itt a teremben olyan ember, aki nem akar boldog lenni? Azt hiszem, ha őszintén megkérdezi magától az ember, ilyenkor nem tartaná fel a kezét senki.

Mindannyian azért élünk, hogy boldogok legyünk, a vágyaink viszont nagyon szorosan összefüggnek a boldogsággal. Hiszen **azt tételezzük fel öntudatlanul, hogy ha a vágyaink teljesülnek, akkor boldogok le-**

szünk. Képletesen szólva, a boldogságról képeket, elképzeléseket hordozunk magunkban és azt tételezzük fel, hogy ha ezek a képek és ezek az elképzelések valóra válnak, akkor boldogok leszünk. Boldogok leszünk, ha lesz szép családunk, lesz szép gyerekünk. Boldogok leszünk, ha anyagi biztonságban élünk. Boldogok leszünk, ha nem egy tömbházban, hanem egy családi házban élhetünk. Boldogok leszünk, ha szerető közösség vesz körül bennünket. Sorolhatnám tovább azokat az elképzeléseket – ki-ki a magáét ennél sokkal-sokkal konkrétabb módon –, hogy mikor is lennék én boldog. „Majd akkor, ha ez teljesül... ha ezek mind megleszneк." Sőt, nemcsak az a fontos, hogy ezek mind meglegyenek, hanem még fontosabb ennél, hogy ezek fölött a dolgok fölött mi magunk uralkodhassunk, hogy mi magunk határozhassuk meg annak a szép családnak a lelkületét, mi magunk határozhassuk meg, hogy milyen is legyen az a szép családi ház, hogy hány szintes legyen, hogy lapos tetős vagy sátortetős legyen-e, és így tovább. Szeretnénk nemcsak birtokolni a vágyaink célját, hanem uralkodni is fölöttük. Tehát ez az alapvető beállítottságunk a boldogsággal kapcsolatban. Legalábbis az elbukott ember beállítottsága, aki az áteredő bűnnek a sebét hordozza a szívében.

Miért gondoljuk ezt? Miért vagyunk arra kényszerítve, hogy birtokolni akarjuk vágyunk tárgyait és uralkodni akarjunk fölöttük, akár még a házastársunk fölött is? Nem elég, hogy van egy hozzám illő házastárs, én bizonyos szempontból szeretném, ha kiszámíthatóan viselkedne. Szeretném, ha úgy viselkedne, ahogy én elképzeltem magamban. Szeretném, ha azokat a mintákat követné, amelyeket öntudatlanul a szívem mélyén hordozok. Ugyanezt szeretném a gyermekeimmel kapcsolatban és minden kapcsolatomban. Szeretnénk uralkodni ezek fölött a dolgok fölött. Ez azért van, mert az ember azt feltételezi, hogy senki sem akar neki olyan mélyen jót, mint amennyire ő önmagának jót akar. Ezt a dolgot még Istenről sem feltételezi, annak ellenére, hogy praktikus dolog Istenhez ragaszkodni, hiszen Ő mindenható. Minden dolgot a javunkra tud fordítani.

Legalább ezért, a Római levél 8,28-ért érdemes megtérni, hiszen **minden a javukra szolgál az Istent szeretőknek.** Hogy ez tényleg így van, erről a gyakorlatban az ember nem bizonyosodik meg egyik napról a másikra. Ez az a folyamat, aminek kapcsán az ember szíve át kell, hogy formálódjon. Az egyes dolgoknak a kapcsán újból és újból meg kell győződnie arról, hogy az a legjobb a számára, amit Isten akar. Isten semmiképpen sem szeretné, hogy mi akarat nélküli, törekvés nélküli emberek legyünk. Isten azt szeretné, ha a mi akaratunk és a mi törekvésünk összesimulna az Övével, ha a mi akaratunk és a mi törekvésünk eggyé válhatna az Övével. De ez egészen addig nem lehetséges, amíg lépésről-lépésre meg nem bizonyosodunk arról, hogy **Isten valóban az, Aki még nálam, önmagamnál is mélyebben akarja az én javamat.** Erről kell megbizonyosodnunk gyakorlatilag az élet folyamán, a megszentelődésnek a folyamán. Ez kisebb-nagyobb tapasztalatoknak az árán lehetséges.

Az ember tehát lassanként, úgynevezett kihagyásokkal jut el ahhoz a felismeréshez, hogy Isten valóban a javát akarja, még nála is sokkal jobban. S ezek után a kihagyások után újra és újra visszatér ahhoz az állandó készséghez, hogy kivétel nélkül minden esetben igent tudjon mondani Istennek. Ezek az esetleges kihagyások azok az esetek, amikor Isten elkezdi nem teljesíteni a vágyainkat. Olyan dolgok érnek bennünket, amelyek kellemetlenek, amelyeket fenyegetésként élünk meg, vagy amiről azt tételezzük fel, hogy ha ilyen körülmények közé kerülünk, ott már nem tudunk boldogok lenni, ott már boldogtalanság vár ránk. „Na tessék, itt van... átadtam az életemet Istennek és megbetegedtem... S nemcsak hogy megbetegedtem, hanem nem tudok meggyógyulni. Már évek óta nem tudok meggyógyulni. A karizmatikusok állandóan arról beszélnek, hogy gyógyulás meg halleluja, én meg itt vagyok betegen! Már egy évtizede. Valóban Isten az, akinek én átadtam az életemet? Valóban boldoggá akar engem tenni Isten? Valóban szeret engem Isten?" Amikor az ember ilyen és ehhez hasonló dolgokkal találkozik, akkor – legalábbis időlegesen, legalábbis a lénye mélyén – elfordul Istentől. Lehet, hogy továbbra is jár a közösségbe, feltartja a kezét és azt mondja, hogy „alleluja", de aztán igyekszik maga gondoskodni magáról és megragadni minden lehetőséget, mert már nem bízik abban, hogy Isten boldoggá akarja őt tenni.

Ezek azok a kihagyások – és igazából ezek azok a tékozlások –, amelyeknek a során nekünk vissza kell találnunk Istenhez és egy mélyebb módon kell meggyőződnünk Isten szeretetéről. Mindannyiunk életében – még megtért életünkben is – lejátszódik a tékozló fiú esete. „Atyám, add ki a részemet, én átadtam Neked az életemet, most Te adjál nekem valamit! Hadd kezdjek én azzal valamit! Hadd tegyem magamat boldoggá azzal a dologgal, amit kiérdemeltem Nálad." És akkor Isten nem ellenkezik! Nem szegezi szembe az Ő mindenható akaratát a mi akaratunkkal, hanem hagyja, hogy nekiinduljunk és megpróbáljuk magunkat boldoggá tenni. Most már esetleg azokkal az eszközökkel, amelyeket időközben Isten adott nekünk: karizmákkal, emberi kapcsolatokkal vagy egyebekkel.

Utána be kell járnunk ezeket a kisebb-nagyobb köröket a magunk módján, és be kell látnunk, hogy az a dolog, amibe belevágtunk, nem hozta meg azt az ered-

ményt, amit vártunk. A vágyott célt nem értük el. Még akkor sem, ha Istentől kapott ajándékokat, örökséget használtunk fel és tékozoltunk el ezekért a dolgokért. Ezek azok a kisebb-nagyobb kihagyások – a bizalmunknak a kisebb-nagyobb kihagyásai –, ami után újból vissza kell térnünk Istenhez. Ha ilyen történik velünk, ez nem a vég, hiszen az az atya is, aki elengedte a kisebbik fiút, a szívében bízott benne és a szíve nyitott maradt mindig is efelé a fiú felé.

Amikor megfutunk egy ilyen kört, utána már mélyebb fokon, mélyebb szinten győződünk meg arról, hogy Isten szeret bennünket, hogy Istennek igaza van, hogy Isten jót akar nekünk és esetleg egy-egy vágy tekintetében már jobban rá tudunk hagyatkozni Istenre. **Az a fontos, hogy életünk egésze szempontjából tudjunk megbízni Istenben**, és ezt ezek által a kisebb-nagyobb tapasztalatok által érjük el. Ez a szív megtisztulásának a folyamata. Elszakadás attól az elképzeléstől, hogy mi magunk vagyunk azok, akik a legjobban tudjuk, hogy mi a jó nekünk és mi magunk vagyunk saját szerencsénknek a kovácsai.

Erre a gondolatra érdemes egy pár szót vesztegetni, mert azt kell felismernünk, hogy nem szabad megállnunk az akarat tényénél, hanem mélyebbre kell hatolni, a vágyak birodalmába. Bizonyos szempontból el kell szenvednünk azt, hogy Isten megtisztítja a szívünket azoktól a vágyaktól, azoktól az elképzelésektől, amikben úgy gondoltuk, hogy boldogok leszünk. Isten ezek által a dolgok által nem kifosztani akar bennünket, hanem **ki akar szabadítani minket az önmagunkkal kapcsolatos korlátolt elképzeléseink fogságából**. Ha ez nem így lett volna, akkor a közel-keleti pásztorfiúból nem lett volna Egyiptom kormányzója. Ez pedig József esete. Tehát ha meg akarjátok látni azt a folyamatot, ahogyan Isten elszakít bennünket azoktól a koncepcióktól és elképzelésektől, amiket saját boldogságunkkal kapcsolatban táplálunk, akkor ajánlom, olvassátok el József történetét. Isten valóban boldoggá akar bennünket tenni! A szív megtisztulása az a folyamat, amely által ezt megtanuljuk elhinni.

Takács Attila

(Elhangzott az Emmausz Közösség lelki napján.)

ISTEN EREJE

A közelmúltban meghívást kaptam egy olaszországi besíző túrára, ami azt jelenti, hogy pár száz kilométeres körzetben végigsízzük a hegyoldalakat, gleccsereket, pályarendszereket. Napi 6-7 órán át robogtunk lefelé a hómezőkön, hogy estére az adott régióhoz tartozó összes hegyoldal lejtését, meredekségét, egymással való összeköttetését megismerjük, mert másnap már más területet kellett feltérképeznünk. Az expedíciós út célja az volt, hogy a számunkra legszimpatikusabb hegyrendszerre vigyük sítáborba a gyerekeket, felnőtteket annak az utazási irodának a szervezésében, aki nekünk ezt a lehetőséget biztosította.

Kemény dolog napi 15-20 hegyoldalt sítalpon végigrobogni. Indulás előtt úgy tudtam, hogy 49 férfi és magam leszek, de örömmel tapasztaltam, hogy az ország különböző részeiből két másik tanár hölgy is vállalkozott e nem könnyű próbatételre. A kinti szálláshelyen így egyértelműen egy szobába kerültünk. A hálóhelyiségben csak pislákoltak a fények, nyilván arra tervezték, hogy a kiadós, nehéz és veszélyes terepsízés után a megfáradt ember pihenjen és aludjon. Én azonban magammal vittem a Bibliámat és egyéb értékes könyveimet, s ezeket szerettem volna olvasni, mert a fárasztó sportolás után számomra mindig is ez volt a legörömtelibb kikapcsolódás, különösen, ha ezek valamilyen filozofikus vagy jó léleknemesítő könyvek voltak. Sebaj – gondoltam –, majd imádkozom, beszélgetek az Úrral, s így szépen békében el fog telni a hat nap. Szék, asztal nem volt a szobában, csak a három priccs, így este és reggel ráfeküdtem az ágyamra, összeilleszttettem a mutató és a hüvelykujjamat háromszög alakba, a többi ujjamat meg összekulcsoltam a mellkasomon. Nem akartam feltűnő lenni, mert láttam, hogy az esti vacsoránál rajtam kívül senki nem vetett keresztet, mindenki csak úgy nekiesett a tányérjának, amikor elérakták.

A megérkezés utáni reggel, indulás előtt is feküdtem az ágyamon és imádkoztam. Kifelé menet az ajtóból visszaszól az egyik hölgy: „Ne meditáld túl magad, mert elkésel." Mosolyogtam és időben leértem a síbuszhoz, ami az adott hegyrendszerre szállított minket.

A felvonóban együtt ültem a másik hölggyel, aki kis idő után megszólalt:

– Láttam, hogy este és reggel is olyan érdekesen összetetted a kezed, már hallottam ilyenről. Ugye meditáltál és erőt gyűjtöttél a sízéshez?

Elnevettem magam:

– Igen, így is lehet mondani, de én valójában imádkoztam.

Néma csend lett, csak a felvonókötél surrogott, beszélgetés nélkül értünk föl a csúcsra. Ott fent udvariasan elnézést kért tőlem, hogy másokkal tart, ne haragudjak. Én csak álltam a 2500 méteres hófödte hegyszírt tetején a hókristályokon megcsillámló napsugaraktól körülölelve és nagyon szerettem Istent.

Fergetegesen ment a sízés. Mindig is jól ment, de most úgy éreztem, valami különleges erő van velem. Az az erő, ami korábban is velem volt egy-egy halálos veszélyből való csodás megmenekülésnél, de most sokkal kézzelfoghatóbban és állandóan éreztem. Különleges harmónia vett körül. Körbe ölelt egy nagyon nagy szeretet, éreztem oltalomban vagyok. Repesztettem is lefelé a meredek hegyoldalakon irtózatos sebességgel, vigyorogva. Úgy gondoltam, hogy vagy imádkozik értem valaki, vagy az elmúlt nehéz, lelket megpróbáló félévem jutalmazta meg az Úr, mert céltudatos küzdelemmel hitemben, szeretetemben új, nemesebb fokozatra kapcsoltam. Ragyogóan telt el a nap, éreztem angyalok szárnyán repülök és Isten ereje nagyon velem van. Dicsőítettem is Őt, hálát adtam Neki minden percben és boldog voltam. Istennel sízni nagyszerű dolog. „Ki is húztam a gyufát" ezzel az ördögnél. Este látja a két kedves expedíciós társam, akik közül az egyik már hallott a Bibliáról, hogy megint készülök a „meditációra". Iceregni, mocorogni, toporogni kezdett és ötölve, hatolva mondani kezdte:

– Te ne haragudj, de én kérdeznék tőled valamit, nem szeretnélek megbántani, nem is szeretnélek megsérteni, nem is tudom, hogy mondjam, de mi nálad ez a kettősség? Irtózatosan vagány vagy, és imádkozol? Ne haragudj, de a testnevelő társadalom, meg a vallás így állnak egymással – és mutatja egymással szembe a két mutatóujját érzékletesen.

– Egy ilyen vidám, tök egészséges ember hogy lehet vallásos?

A másik kedves hölgy megjegyzi:

– Hagyd már, nekem meg pont ez tetszik benne. Ezt is komolyan csinálja, meg a másikat is, amit mi nem értünk.

Jól elbeszélgettek rólam az egészséges „betegről", én meg Isten erejével a szívemben nagy lelki békével csak mosolyogtam rendületlenül.

Másnap reggel, amikor megint háromszögbe raktam a kezem „meditálni", a kritikus hölgy kirohant a szobából és jól rám csapta az ajtót. Aznap ő nem sízett velem. Fél kettő felé azonban összefutottunk egy lesiklás végén. Gondoltam, hogy kedveskedem neki és felajánlottam, hogy van itt egy pihenő, igyunk meg egy forralt bort. Benne volt és az egyik férfi tanártársával hármasban a teraszon elkezdtük iszogatni a meleg nedűt. Kis idő elteltével megtörték a csendet.

– Milyen szépek ezek a poharak, lopjuk el őket.

– Te is szoktál mindenhonnét vinni egyet, kettőt?

– Én is. Nagyon tetszenek nekem is, vigyük el őket.

Néztem a napsütésben szikrázó velem szemben tornyosuló óriási hegycsúcsokat és kértem Istent:

– Uram, akadályozd meg őket, hogy lopjanak.

Idegen, felnőtt emberek voltak, tanárként a felnövekvő nemzedék „példaadói", direktben nem csaphattam a kezükre. Nem is hallgattak volna rám, ezt éreztem, mert akkor már egy-két ember „ez olyan templombajárós, ez olyan apácazárdás"-nak nevezett. Csínján kell velük bánni, ezt súgta a szívem.

A jobbomon ülő hölgy, akinek nem fért a fejébe, hogy lehet valaki vagány is, meg vallásos is – nyúlt először a pohár után. Rátette a kezét, én pedig magamban ismét kértem az Urat: Istenem, ne engedd!

A hölgy keze megállt a pohár tetején, kicsit időzött ott, majd rám nézett és azt kérdezte:

– Jaj, de ugye ezt nem szabad?

– De szabad! – válaszoltam mosolyogva.

Tágra nyílt szemekkel nézett rám. Én mosolyogva folytattam:

– Szabad akaratodból azt csinálsz, amit akarsz. Ha akarod, ellopod, ha nem akarod, nem lopod el. Te döntesz!

A keze időzött még egy darabig a poháron, aztán szép lassan visszahúzta és maga elé meredve csendesen mormogta:

– Akkor nem lopom el.

Végig mosolyogva beszéltem hozzá, de most a szájam a fülem mindkét oldaláig vigyorba futott. Magamban meg csak annyit mondtam: Köszönöm, Uram!

A balomon ülő férfi nem érzékelte ezt a közjátékot, nagyon el volt foglalva magával. Állandóan a földre nyúlkált, keresgélt és dühöngött.

– A fene vigye el, pont most nincs nálam a hátizsákom, most hova a fenébe rakjam el a poharat. Nekem kell ez a pohár, ilyen még nincs otthon. Nem baj, majd beleteszem a zsebembe.

Felemelte a szép poharat, hogy jól kirázza belőle a vörösbor cseppeket, nehogy foltos legyen tőle a kabátja. Nagyon elszánt volt, én mosolyogva szemléltem nyug-

talan mozdulatait és ismét kértem az Urat, hogy akadályozza meg valahogy. Már kezébe vette a poharat és tette a zsebe felé, amikor a hölgy megszólalt:

– Te vigyázz, ő egyházi iskolában tanít és nem biztos, hogy jó, ha most te elteszed azt a poharat.

– Na és, akkor mi van? Remegjek? Majrézzak be ettől? – dühöngött a férfi.

– Nem szükséges – mosolyogtam. – Nyugodtan tedd el a poharat. Én ugyan bűnnek tartom a lopást, de téged ez ne zavarjon – és mosolyogtam tovább.

– Nekem akkor is kell ez a pohár. Ez olyan szép lapos és alacsony, otthon meg csupa hosszú és magas van csak. Különben is mit szólna a feleségem, ha pohár nélkül mennék haza. Mindig szoktam vinni haza egyet-kettőt. Ezekből áll a pohárkészletünk.

Én csak néztem a havas hegycsúcsokat, végtelenül nyugodt voltam. Isten erejével áthatva szelíden csak mosolyogtam és mosolyogtam, hogyan gondolkodik hangosan és hogyan csatázik a lelke. Jó sok érvet felhozott önmagának, hogy miért kell ellopni azt a poharat. Majd tíz másodpercre elhallgatott és még hangosabban, ahogy eddig beszélt, összegezte.

– Na jó. A jelenlétedben nem lopom el ezt a poharat. Különben is megyünk még más helyre is, onnét majd viszek poharat – replikázott önmagának.

– Köszönöm, Uram, óriási vagy! – vigyorogtam ismét a szemközti hófödte csúcsokra bámulva.

Nagyon lassan cihelődtek fel. Előrementem, mert kíváncsi voltam, mi lesz. A hölgy rögtön mellettem lépkedett, éreztem ezzel jelzi, hogy tiszta maradt a keze. A férfi kicsit később jött, a jobb zsebe kissé jobban dudorodott, de úgy gondoltam, a kesztyűje van benne. Kérdezték, hogy velük tartok-e sízni, de már húzták is el a csíkot. Magam sem akartam velük tartani, gondoltam, jobb, ha ki tudnak beszélni nyugodtan egymás között, legalább lecsillapodnak, mert ha bennük marad, másnap, harmadnap talán más helyről dupla pohárnak kél el a lába.

Az expedíció végén hazafelé a buszon hátulról hangfoszlányokat hallottam, hogy kinek, honnét, mit sikerült meglovasítania. Szégyelltem magam, de kedvesen rákérdeztem az előttem ülő forraltboros társamra:

– Na hány poharat viszel haza az asszonynak?

A bal válla fölött hátranézett és összeszorított ajakkal préselte ki a szavakat.

– Világosan megmondtam, hogy a jelenlétedben nem lopok!

Bocsánatot kértem tőle, de meglepődtem, mert három napig nem találkoztunk csak a vacsoránál, és a különlegesen szép poharak mindig a terepen, a sípihenőkben voltak.

És hogy alakult a forralt boros hölggyel? A történtek utáni napon már hajnali négy órakor kimentem a pici erkélyre széttárt karokkal köszönteni az Urat, amikor a többiek még aludtak. Így aztán Szentlélekkel és a magashegyi friss levegővel feltöltekezve édesdeden elaludtam, pedig én voltam az ébresztőszolgálatos. Nagy rohanásban voltunk. Ő kifelé tartott a szobából, látta, hogy én is nagyon igyekszem utána. Megállt, felém fordult és tanári szigorúsággal, erélyesen rám szólt:

– Mi az, ma nem „meditálsz"? Ha megszoktad, hogy mindennap „meditálsz", hát tessék „meditálni"!

Magamra hagyott, akkor elnevettem magam.

– Köszönöm, Uram, azt hiszem megfertőztem. Egy kicsit már ő is „beteg."

Balog Zsófi

Az imádság Isten ajándéka

Assisi Szent Ferenc ezt fedezte fel a magányban: az ima dialógusa lehetséges, mert maga Isten kezdeményezte, és adta meg nekünk erre az eszközöket (képességeket). *„Gyöngeségünkben segítségünkre siet a Lélek, mert még azt sem tudjuk, hogyan kell helyesen imádkoznunk. A Lélek azonban maga jár közben értünk, szavakba nem önthető sóhajtozásokkal. És Isten, aki a szíveket vizsgálja, tudja, mi a lelkünk kívánsága."*

Assisi Szent Ferenc tehát megtalálta a megfelelő kulcsot a kereszténység imához: a Szentlélek vágyakozását bennünk. Szent Pál pedig hangsúlyozza, hogy ez a bennünk levő Szentlélektől keltett vágy megfelel Istennek ránk vonatkozó szeretettervével...

Az ima lényegében a Szentlélek tevékenysége bennem. És ezt a Szentlelket nem én adom magamnak, hanem elragadtatott csodálattal befogadom, mint Assisi Szent Ferenc.

Nem vagyok az ima forrása, hanem a helye, ahol az felbuzog...

Áthatol értelmem határain, megragadja érzelmeim lendületét, beburkolja szavaimat, de mindezek mögül fakad. Nagyobb, mint a mindig törékeny és múlékony érzelem. Így tehát imáim igazsága nem mérhető szavaim bőségével, belső beszédem összefüggésével, érzelmeim fokával, hanem csak szívemnek a Szentlélek által keltett vágyakozásra való nyitottságával...

Michel Hubaut OFM.:
Krisztus a mi boldogságunk, részletek

IMÁDSÁG

Isten mindennap kitalál bennünket - velünk együtt

Uram!
Vannak emberek, akiknek szerencséjük van,
mert gyakran hallják a Te hangodat,
és minden apró és nagy dologban látják, hogy közbelépsz.
Fecsegőnek és állandóan gondviselésszerűen cselekvőnek
képzelnek.
Úgy tekintenek Téged, mint az „Isteni Gondviselést",
amely minden problémánkat megoldja,
és aki csodákat visz végbe ott,
ahol mi csak karba tehetjük kezünket;
békét hoz ott, ahol mi eladtuk fegyvereinket,
és kenyeret szállítunk, amelyet nem osztottunk meg.

Én Téged, Uram, sokkal diszkrétebbnek gondollak,
és ez megnyugtat, Uram.
Nagyon nehezen tudom elviselni a tyúkanyókat és a nyugtalan
papákat,
akik megülve a fészket, megfojtják gyermekeiket.

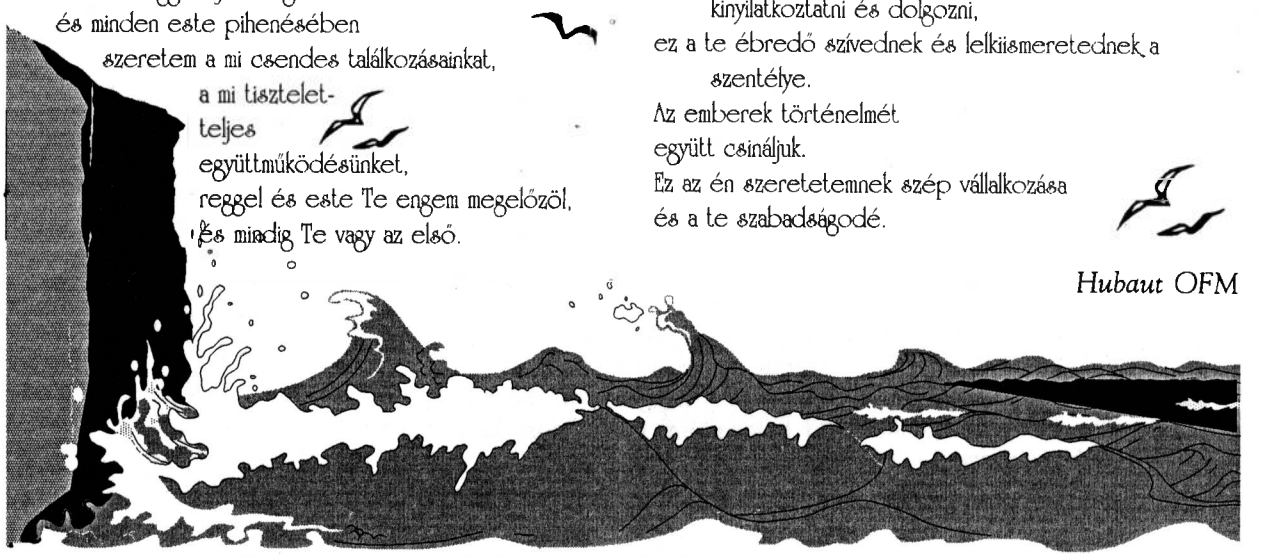
Még kevésbé szeretem azt, hogyha marionettfigurának kell
éreznem magamat,
akit Te rángatsz cérnákon hátulról, a félhomályból titokban.
El nem viselhetem a rabszolga alávetettséget, a vak
parancsvégrehajtást.
Méltatlan lenne Hozzád is és hozzám is.

Imádom a Te mindenhatóságodat, mint a szeretet hatalmát,
és hiszem, hogy ez a szeretet nem idegeníti el az embert,
hanem építi és megszabadítja.
Köszönöm, Uram, hogy megteremtettél és hívtál,
hogy ember legyek, aki szabadon közreműködik
a Te jóakaratú tervedben.
Minden reggel újdonságában
és minden este pihenésében
szeretem a mi csendes találkozásainkat,
a mi tisztelet-
teljes
együttműködésünket,
reggel és este Te engem megelőzöl,
és mindig Te vagy az első.

Te látogatod meg szívem kertjét, csendes szellő, felvillanó
világosság,
térdelve vagy ülve az idő partjain,
amely múlik.
Mindent Tőled várok.
Te mindent tőlem vársz,
beburkolsz láthatatlan jelenlétedbe.
Engedem magam szeretni és alakítani
a Te szeretetednek mértékére.

Milyen jó nekünk, Uram,
itt lenni nekünk ketten,
megpihenni, aztán együtt tovább dolgozni,
mert semmi sem ingyenesebb és cselekvőbb,
mint a szeretet.
Milyen csodálatos pillanat!
Milyen titokzatos, hatalmas cselekvés!
Lehet, hogy az én napomnak a legnagyobb tette ez!
Tudom, Te szünet nélkül munkálkodol, de Te nem akarsz
semmit se tenni nélkülem.
Nagyon tetszik nekem finomságod.
Hagyom, hogy Isten legyél, s tedd Te az Isten dolgát,
hogy én is tehessem az ember dolgát.
Igent akarok mondani életedre,
ajándékaidra és Szentlelkedre,
bennem való cselekedeteidre
és a világban végbevitt tetteidre.
Ki is cselekszik, Uram, Te vagy én?
A Te szereteted vagy az én szabadságom?
– Mind a kettő, fiam!
Mert ahol én legjobban szeretek teremteni, magamat
kinyilatkoztatni és dolgozni,
ez a te ébredő szívednek és lelkiismeretednek a
szentélye.
Az emberek történelmét
együtt csináljuk.
Ez az én szeretetemnek szép vállalkozása
és a te szabadságodé.

Hubaut OFM

Mi, keresztények...

Beszélgetések

A Lélek művészetéről

„A Szentlélek a világmindenség titokzatos Művésze." (II. János Pál pápa)

„Az isteni Művész szeretettel közeledik a művész ember felé, s ad neki egy szikrát isteni bölcsességéből, amikor arra hívja, hogy legyen részese teremtő erejének... Ezért minél inkább tudatában van egy művész adottságainak, annál inkább érzi a késztetést, hogy szemlélődve, s egyre elmélyültebben tekintsen önmagára és az egész teremtésre, és Istent dicsérő himnusz fakadjon föl a szívéből. Csak így foghatja föl önmagát, hivatását és küldetését teljes mélységében." (II. János Pál pápa levele a művészekhez 1999 húsvétján, Szent István Társulat)

Az embernek élete folyamán, akarva vagy akaratlanul sokszor és sok mindenről kell lemondania. A lemondás gyakran nagy fájdalommal, szomorúsággal és kemény önmegtagadással jár. Vagy ha mégsem, akkor biztosak lehetünk benne, hogy egy olyan lelki, szellemi háttér van mögötte, amelyből úgy tud táplálkozni az ember, hogy a lemondás már nemcsak kényszerű önmegtagadás, hanem örömteli meghívás is egyben valódi önmagunk megtalálásához...

Most következő beszélgetőtársamat, Mártát, sokan ismerjük, sokféle szolgálata mindennapos elfoglaltságává vált, mégis kevesen tudják róla, hogy az Iparművészeti Főiskolán végzett (számtalan kiállításon szerepelt s később egy képsorozatát megvásárolta a Magyar Nemzeti Galéria). Az Emmausz közösségben megvalósuló szolgálata mellett fényképei a Marana Tha sorozat könyveinek borítóin és a Marana Tha újság lapjain is láthatóak. Sikeres művészi pályafutását ma már a szeretet és a szolgálat számára tartja fenn, és azt vallja, hogy nem a művészetért él az ember, hanem mint II. János Pál pápa mondja: *„Aki érzi magában a művészi hivatás szikráját, egyúttal a felelősséget is érzi, hogy e talentumot nem lehet elásni, hanem ki kell bontakoztatni a felebarátok, az egész emberiség javára."* (id. mű) Vagy ahogyan Nolai Szent Paulinus mondta: *„A mi művészetünk az egy hit, és a mi muzsikánk Krisztus."* (id. mű)

BESZÉLGETÉSÜNK

– Mi kell ahhoz, hogy az ember lemondjon egy számára olyannyira fontos „dologról", amiért sok áldozatot hozott, amire sokáig vágyott és amit mindig is nagyon szeretett volna elérni az életben?

Márta: Hétszer felvételiztem az Iparművészeti Főiskolára, ami jelzi, hogy ez valóban nagyon fontos volt számomra. Ez is egy belső indítás lehetett.

– Szeretted volna megmutatni a tehetségedet?

Sok mindent szerettem volna a művészeten keresztül elmondani az embereknek. Minden művész arra törekszik, hogy a valóságról, az igazságról szóljon, de ezt nem tudja másképp megtenni, minthogy a benne lévő dolgokról is beszél – rejtett vagy szimbolikus formában –, és ez megjelenik az összes művében. Az Iparművészeti Főiskolán szakmát tanultam: szövött- és nyomott anyag tervezést. Bár „jól teljesítettem" és gyorsan megcsináltam a feladatokat, hamar rájöttem, hogy többről akarok beszélni, minthogy egy abrosz kockás vagy csíkos. Ekkor kezdtem más eszközökhöz nyúlni. Ez a fotó és a video volt, és ezzel már jobban el tudtam mondani, amit gondoltam. Így inkább a képzőművészet felé fordultam.

– És az akkori mondanivalód milyen jellegű volt?

Az egyik kiállításomnak például „Kánon" volt a címe, amelyen vagy 100 rólam készült maszk volt kirakva, arcrészletek, amelyeket kamera obscurával [sötét doboz papírból – a fényképezőgép őse] készítettem. Az arcképek kicsit elmosódottak voltak és mindegyik úgy nézett ki, mint egy álarc. Ez az elrejtőzésről szólt. Lehetett látni, hogy mennyi minden van elrejtve bennem. Az ember azonban felelős azért, hogy miről beszél és legfőképpen, hogy hogyan él! Tehát az kezdett kibontakozni bennem, hogy én olyan igazságot szeretnék elmondani, ami bennem van, de ha „sötétség" van bennem, akkor arról beszélek másoknak... Így megkezdődött egy keresés. Mivel Istenhez tartozunk, minden keresésben ott van ez a „Hozzá-tartozni-vágyás", ez a megelőző szeretet – legalábbis számomra így volt. 14 éves koromig nagyon mélyen hívő gyerek voltam, és Isten a szívembe írta az Ő törvényeit, az Ő szavát. Ez végigkíséri az életemet, és amíg a világra való figyelésemben – meg főleg az önmagamra figyelésben és fordulásban – elhomályosodott az Úr arca bennem, lassan észre se vettem, hogy nincs meg az az Isten-kapcso-

latom, ami korábban volt. Elhomályosodott a látásom, a bűnök, a csalódások és a sebzettségek által. Ez közel 24 év volt.

– *Erre az eltávolodott időszakra esett a főiskolai felvételi és maga a főiskola elvégzése is?*

Igen, a főiskolára 1983-1989-ig jártam.

– *A főiskola után nagyon sikeresen indult a pályafutásod. Te hogy élted meg ezt az időszakot?*

A főiskola elvégzése után sok kiállításra kaptam meghívást és reggeltől estig dolgoztam. Folyamatosan készültem, pályáztam itthon, illetve külföldön. Aztán sorban nyertem díjakat. Azt hiszem, ezt nevezik sikernek.

– *Számodra mennyire volt fontos a siker?*

Számomra fontosabb volt a közlésvágy, hogy elmondjam, ami bennem van.

Márta: A Szeretet hív... - Veronika leszek

– *A díjak azt jelzik, hogy amit mondani akartál, az közönségre talált. Ez mennyire volt fontos?*

Örültem neki. Ez az öröm persze ideig-óráig tart, mondjuk az ünneplés idejéig, aztán meg elmúlik, mert ez nagyon múló öröm.

– *Abban az időben mi volt az, amit másoknak el akartál mondani?*

Kezdetben nem fogalmazódott meg bennem az üzenet, hanem csak engedtem a bennem lévő dolgokat megvalósulni. Ennek voltak különböző eszközei, például a video és a fotó. Emellett voltak performance előadások is, amelyekben részt vettem.

– *Ezek a belső érzéseidet, a világlátásodat tükrözték?*

Az utolsó nyolc képből álló sorozatból, amit a Magyar Nemzeti Galéria megvásárolt, ki tudok indulni. A címe „Átváltozás" vagy átlényegülés, tehát az, amikor valami történik az emberben. Csak utólag tudom ezt értelmezni: Isten szeretete felé való közelítés, mert Hozzá tartozunk és az Ő szeretete mindig hív mindenkit, és erre a hívásra nem lehet nem válaszolni, csak eltakarni lehet dolgokkal... Az Isten utáni vágyról és arról, amit megél az ember, a Tőle való távolságról és ami elválasztott Tőle – ezekről szólt sok munkám, legalábbis ezt látom bennük.

– *Visszanézve nagyon érdekes lehet bepillantani akkori érzéseidbe, vágyaidba, akkori lelkiállapotodba, és meglátni azt, hogy milyen folyamatok játszódtak le benned...*

Ma már van rálátásom a munkáim nagy részére. A művészet „mindenevő", tehát mindent befogad és mindent továbbküld, ezért olyan nagy a felelőssége abban, hogy mit mutat meg, mert félrevezethet és éppúgy lehet hazug és megtévesztő is.

– *És hogyan folytatódott a sikeres elindulás?*

Volt néhány olyan munkám – így visszagondolva látom –, ami teljesen előre mutatott. Az egyik videomunkámban egy izzó fénypontból kirajzolódott egy fénykereszt. Ott úgy éreztem, abba kell hagyni ezt a filmet, mert itt van a vége. Én meg is éltem ezt.

– *Ez már egy tudatos dolog volt?*

Igen, de azon én is meglepődtem, hogy egy fénykereszt „jött ki". Volt bennem egy béke, hogy itt a film vége, így rendben van... Ennek a filmnek igazából nem volt semmilyen hangja, mert kísérleti film volt, de amikor megjelenik a fénykereszt valamilyen rádióból mégis halkan beleszűrődött, hogy: „Hé, várjatok meg!" Ennyi szöveg van benne. Ez a vágy időszaka volt, amikor az ember úgy érzi, hogy valahová tartozik, és elindul, de még nem lát tisztán. Ködös sok minden, és csak megy... Zakeus példáját szoktam felhozni, akiben már megszületett a vágy a találkozásra. Tudott Jézusról, és a szíve abba az irányba húzta, ahol láthatta Őt, attól függetlenül, hogy hogyan élt. Mindent megtett, hogy lássa az Urat.

– *Milyen fontos események történtek ezen az úton?*

Édesanyám 24 évig imádkozott értem úgy, hogy ő naponta megélte a hitét és szolgált, és én ezzel együtt éltem a mindennapjaimat. A döntő találkozás azonban a barátok, a művésztársak között történt. Egyik művésztársunk, Érmezei Zoli, a „néma tanúságtevő", halála előtti utolsó munkái olyanok voltak, mint amit az ő arcán is láttam, azt, hogy: Jézus él! Amikor úgy találkozik az ember valakivel, hogy látja benne Krisztust, akkor ott több történik. Onnantól már nem a kép és a mű a fontos – ez csak egy eszköz –, már nem a munkákra lát rá az ember, hanem az Életre, Krisztus életére. „A Szeretet hív... Veronika leszek..." (Bérmanevem Veronika lett.)

– *Nyitott szem kell ahhoz, hogy valaki meglássa ezt a másikban?*

Inkább kegyelem. Számomra ez a Lélek-keresztségre hasonlított. Amikor ránéztem Zolira – 37 évesen rákos betegsége volt –, egyszerre láttam rajta a szenvedést és a szeretetet. Krisztusról tett tanúságot. Ezt éreztem meg és úgy gondolom, ez kegyelem. Ennek a fiúnak a temetésén is nagyon megérintett valami. Mindenki siratta őt, hogy elment a barátok közül valaki, az ő megtérése azonban sokkal messzebbre mutatott! Ő véglegesen átadta az életét Jézusnak, és ezt láthattam az arcán.

– *Az ő élete így számodra is követendő „példa" lett?*

Inkább egy bizonyosság volt számomra arról, hogy „él az én Istenem"! Onnantól már nem Zoli élete vagy

munkássága volt követendő példa, hanem az, Akit megláttam, vagyis Jézus. Egy ilyen találkozásnál az ember szíve változik meg, és akkor jön a kegyelem... Egy alkalommal, amikor otthon voltam egyedül, 24 év bűnét egyetlen délután alatt átéltem. Sorban jöttek a képek, égett a bensőm... Ez nagyon megrázó volt, de a kegyelem olyan, hogy a Szentlélek által már vigasztalódik is az ember. Már nem vigasztalan volt ez a sötétség, és ezért lehetett túlélni. Ha megtapasztalja az ember, hogy él az ő Megváltója, akkor még ekkora sötétség láttán sem esik kétségbe... Egyenesen a karjaiba fut.

– *Hogyan kerültél a közösségbe?*

Évente több ismerősöm is kitartóan hívott, hogy menjek el Szentlélek-szemináriumra. Már az sem érdekelt, hogy fogalmam sincs, miről van szó, látatlanul is „igent" mondtam. Első szombaton a Ferenciek terén – jó nagy tömeg volt a folyosón, erre még emlékszem – István atyához küldtek, akivel megbeszéltük, hogy mehetek a szemináriumra. Elmentem és onnantól egyértelmű volt, hogy megvan az út! A szemináriumon István atya szavait úgy szívtam magamba, mint a szivacs, és mint a földi menyországban, úgy éreztem magam, ahová végre egy hosszú út után megérkeztem... És akkor hirtelen jöttek az Igék, jött a kegyelem... Megtapasztaltam Isten végtelen szeretetét és az Ő szavára szeretetre gyulladt a szívem. Persze voltak nehézségek is, szembe kellett néznem az életemmel, hogy eddig hogyan éltem és ezután hogyan fogok, és nem olyan egyszerű dolog az átalakulás. Nagyon nagy önátadás kell hozzá és nagyon nagy önmegtagadás, de akkor már a Szeretet viszi előre az embert és ettől nem olyan nehéz!

– *A szeminárium elvégzése óta itt vagy a megújulásban?*

Igen. Azt mondtam, ha találkoztam Jézussal, akkor most szolgálni fogom Őt. Nem az a feladatom, hogy úgy beszéljek a bennem levő dolgokról, ahogy korábban, hanem, hogy Akivel találkoztam, Annak a nyomában menjek. Mivelhogy a vágy alapvetően más irányú lett bennem, ezért ez nem volt nehéz... A tisztulási idő elég hosszú volt. Egyedül jártam a Ferenciek terére szentmisére, és nagyon megkönnyeztem azokat. Azután egyszercsak eljött egy olyan pillanat, amikor úgy éreztem, már annyit kaptam, hogy én is szeretném azt továbbadni...

– *És a fényképezéssel mikor kapcsolódtál be a könyvkészítésbe?*

Ekkoriban egy testvér elhívott, hogy menjek el hozzájuk és imádkoznak értem. Az ima után megkérdezte, van-e egy óra szabadidőm, mert az Emmausz Irodában kellene segíteni. Elmentem és segítettem abban, amire éppen szükség volt. Másnap is mentem. Szinte minden nap volt valami feladat. Ez így volt sokáig. Egyszer István atya megkért, hogy vigyek neki 30 fényképet egy készülő könyvhöz. Így kezdődött... Lassan kaptam feladatokat a fényképezésben és a videózásban is. Volt olyan rész, amit nehezen tanultam meg, vagy úgy meg kellett tagadnom magamat, ami már „túl jól sikerült" és maga a kép nem lett jó. Egyensúlyba kellett kerülnöm, hogy természetes módon kialakuljon a szolgálat. Azok a képességek, amelyek ott vannak az emberben és amelyeket Istentől kapott, ha Isten szolgálatára adja, akkor megtisztulnak benne. Tehát nem a szakmát hagytam abba, hanem a képesség, ha lassan is, de szentelődik bennem...

– *Számodra elég önkifejezés, hogy készítesz fényképeket a könyvek és az újságok borítóira?*

Elég, mert már nem az önkifejezés a fontos, hanem az Úr szolgálata. Tehát számomra teljesebb öröm az, hogy elkészül a Marana Tha újság, és az a gondolat, hogy annyi ember kezébe kerül és annyi lélek kap segítséget, szabadulást, vigasztalást, bátorítást, buzdítást Isten dicsőségére.

– *Mit mondanál a fiataloknak, akik valamely művészeti ágban szeretnék önmagukat megmutatni, kifejezni?*

Pál apostol egyik levelében írja: *„Gyümölcsötök a megszentelődés, célotok az örök élet"* (Róm 6,22). Ha tehát célt téveszt az ember, akkor baj van. Minden ember boldogságra, önkiteljesedésre törekszik – ez a művészetben is éppúgy érvényes. Valaki így fogalmazta meg, minden ember megváltásért kiált, azonban sok téves út van, amelyen keresünk. Tehát a fiataloknak azt mondanám, hogy ezt a bizonyos célt ismerniük kell! A művészet is csak egy eszköz, amivel átadhatjuk azokat a dolgokat, amelyek bennünk vannak, de nem ez a cél, hanem az örök élet, ami Krisztus Jézusban van!

„Ezért térdet hajtok (Urunk Jézus Krisztus) Atyja előtt, akitől minden közösség származik mennyben és földön. Adja meg nektek dicsőségének gazdagsága szerint, hogy Lelke által megerősödjetek belső emberré, hogy a hittel Krisztus lakjék szívetekben, s ti gyökeret verjetek és alapot vessetek a szeretetben. Akkor majd föl tudjátok fogni az összes szentekkel együt, mi a szélesség és hosszúság, magasság és mélység, megismeritek Krisztusnak minden ismeretet fölülmúló szeretetét és beteltek Isten egész teljességével. Neki pedig, aki a bennünk működő erővel mindent megtehet azon fölül is, amit kérünk vagy megértünk: dicsőség legyen az Egyházban és Krisztus Jézusban minden nemzedéken át örökkön-örökké. Amen." (Ef 3,14-21)

ooooo

„A Teremtés könyvének kijelentése szerint minden ember megkapta a feladatot, hogy saját életének mestere legyen: életéből mesterművet, műalkotást kell létrehoznia." (II. János Pál pápa levele a művészekhez 1999 húsvétján, Szent István Társulat)

F. Merényi Ági

PARAINESIS

- *Hiszel Istenben?*
- *A magam módján keresztény vagyok.*
- *A Bibliát szoktad olvasni?*
- *Nincs Bibliám, és nem járok templomba. Én ezek nélkül is jóban tudok lenni Jézussal.*

Hány meg hány ilyen és ehhez hasonló beszélgetés zajlik le nap mint nap. Vajon tényleg lehet valaki úgy keresztény, hogy még Bibliára sincs szüksége? Egyáltalán ki a keresztény? Aligha szabad külső kritériumokat felállítani ezzel kapcsolatban. Lehet azonban bizonyos megközelítési szempontokkal segítséget nyújtani ahhoz, hogy ne áltassuk magunkat, illetve ne devalváljuk tovább a keresztténység tartalmát.

Tartalomjegyzék

Katona István: Újévi köszöntő 3
Hassel S.J.: A szeretet titka: intimitás és közelség 4
Takács Attila: A szív tisztasága és a jóakarat 7
Balog Zsófi: Isten ereje 11
Hubaut OFM.: Imádság –Isten mindennap kitalál bennünket – velünk együtt 14
F. Merényi Ági: Mi, keresztények – A Lélek művészetéről 15
Györgyi Csaba: Parainesis 18

MARANA THA
A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
Megjelenik kéthavonta.
Szerkesztőség:
Budapest 1053 Ferenciek tere 9.
Telefax: 317-4895
Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes
Készült a GÖDI PRINT Kft nyomdájában
Felelős vezető: Lakatos Imre
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992

- Szükséges, de nem elégséges egy keresztény ember számára a Szentírás rendszeres tanulmányozása, a szentségi élet és a napi imádság.
- Szükséges, de nem elégséges az Isten-tiszteleteken és közösségi ima-összejöveteleken való aktív részvétel.
- Szükséges, de nem elégséges az, hogy ne igyuk Ázsia démonainak és a New Age prófétáinak a kelyhét (jóga, reiki, agykontroll, stb. vö. 1Kor 10,20-21).
- Szükséges, de nem elégséges az életállapotbeli kötelezettségek teljesítése és az irgalmasság testi-lelki cselekedeteinek gyakorlása a szeretet jegyében.
- Szükséges, de nem elégséges az, hogy megtartsuk Isten parancsait, az Egyház fegyelmi rendelkezéseit és válogatás nélkül higgyünk a katolikus keresztény tanításban.

Ez mind-mind szükséges ahhoz, hogy valaki komolyan kereszténynek vallhassa magát. Fentiek azonban önmagukban nem üdvözítenek.

Meg kell térned, még akkor is, ha minden egyes fenti „szükségesnek" megfelelsz!

„Ha száddal vallod, hogy Jézus az Úr, és szívedben hiszed, hogy Isten föltámasztotta őt a halálból, üdvözülsz." (Róm 10,9) Mit jelent ez? Valamit ingyen elfogadni: hinni és újra meg újra megvallani Jézus Krisztust egész életed Urának, személyes Megváltódnak, bízni az Atya-Isten ígéreteiben és gondviselő szeretetében, és ráhagyatkozni a Szentlélek-Isten vezetésére a mindennapokban. *„Aki szomjazik, jöjjön, s aki kívánja az élet vizét, igyék ingyen."* (Jel 22,17)

Györgyi Csaba

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

¤ Sajnálattal közöljük kedves olvasóinkkal, hogy újságunk árát fel kellett emelnünk 150.– Ft-ra. Ebből kifolyólag egy évre az előfizetés 900.– Ft- + postaköltség = 1.150.– Ft. 10 példány fölötti megrendelésnél nem számítunk fel postaköltséget. Köszönjük olvasóink megértését.

¤ Ebben az évben **újságunk témái lesznek:** az Úrral és egymással való bensőséges kapcsolat, a szenvedés misztériuma, a kereszt titka, az Evangélium szellemében való gondolkodás, közösségépítés. Kérjük az imacsoportokat, hogy ezirányú gondolataikat, tapasztalataikat, tanúságtételüket írják meg. Segítsük egymást, hogy a Szentlélek át tudjon formálni bennünket krisztusi emberré. Újságunknak ez a célja!

¤ Kedves olvasóink közül azok, akik **személyi jövedelemadójuk 1%-át** a Marana Tha 2000 Alapítvány számára szeretnék átutalni, a következő számlaszámra utalhatják át: 196 223 09-2-43. Köszönjük!

FOTÓK:
Címlap: Schulcz Zsuzsanna, *Hátlap:* Lévay Magdolna

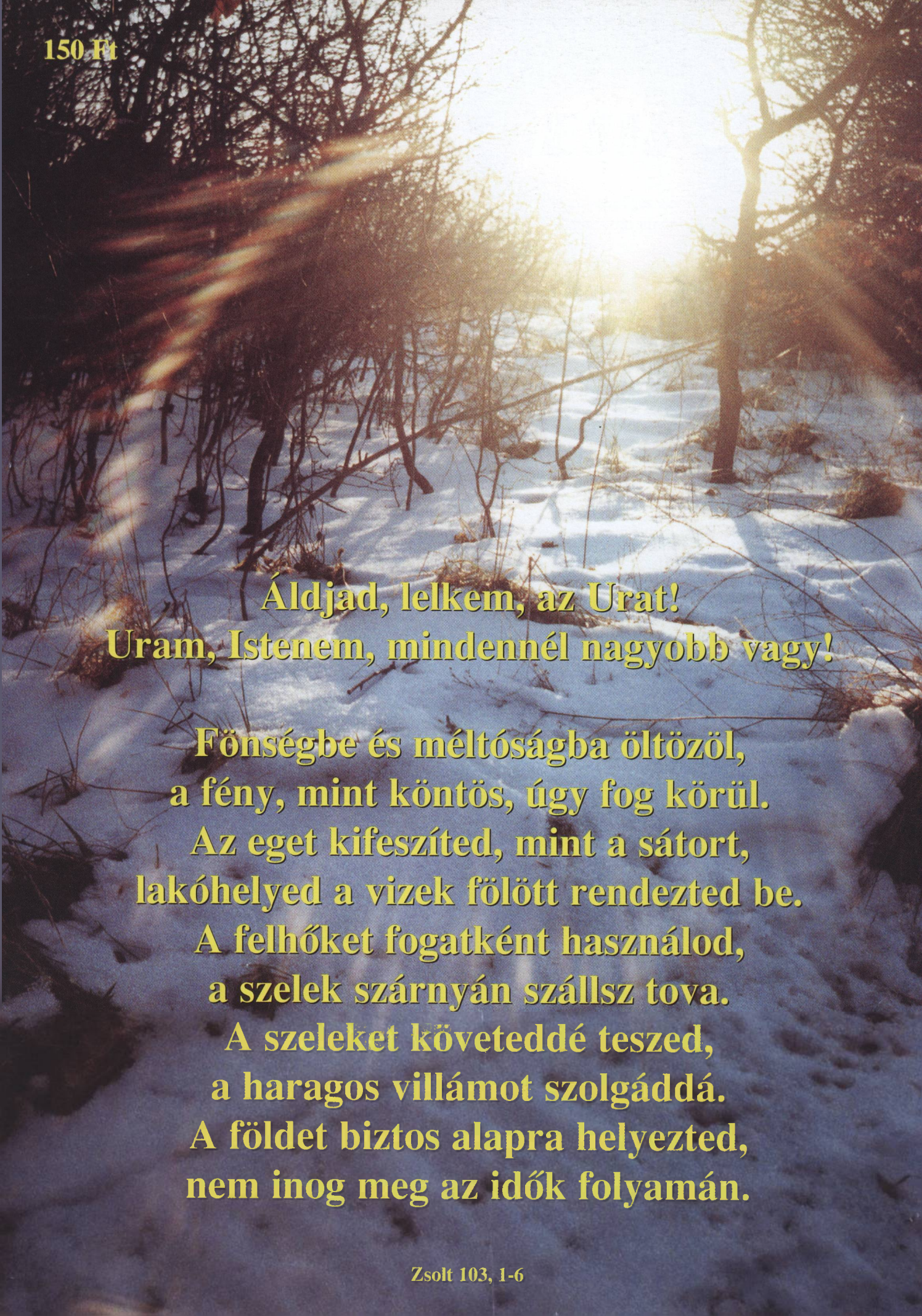

Isten az, aki maga a végtelen jó, a végtelen szép, a végtelen bölcsesség!

Mivel egészen biztosan Istentől vagy, egészen biztosan szép, jó és okos vagy. Mert Isten a saját képére teremtett! Mennél mélyebben hiszel ebben az igazságban, annál jobban elő tudod hozni magadból a szépséget, a jóságot, az okosságot. Sok ember azért viselkedik gonoszul, mert azt hiszi, hogy gonosz, vagy mert valaki azt mondta róla és elhitte! - Neked a Biblia igazságára kell építened és erősen hinni, hogy Isten életéből kaptál egy részt, a jónak, a szépnek és bölcsnek részét. Engedd, hogy ezek áttörjék szíved befalazott ajtaját és működni tudjanak benned. Kezdj el jó lenni, kezdj el hálát adni a benned levő szépségért és bölcsességért. Kezdd el életedet egy egész más oldalról - az Isten oldaláról - szemlélni. Mert csak ebben van az igazság. A világ torz tükröt tart eléd. A világ fertőzött a bűntől és nem képes az igazságot közvetíteni neked. Keresd meg a tiszta forrást! Meríts belőle, hogy megteljen az életed erővel és bátorsággal! Isten a te Atyád, megteremtett, és gondoskodni akar rólad! Fogadd Őt el, mert nagyon szeret téged!

K.I.

150 Ft

Áldjad, lelkem, az Urat!
Uram, Istenem, mindennél nagyobb vagy!

Fönségbe és méltóságba öltözöl,
a fény, mint köntös, úgy fog körül.
Az eget kifeszíted, mint a sátort,
lakóhelyed a vizek fölött rendezted be.
A felhőket fogatként használod,
a szelek szárnyán szállsz tova.
A szeleket követeddé teszed,
a haragos villámot szolgáddá.
A földet biztos alapra helyezted,
nem inog meg az idők folyamán.

Zsolt 103, 1-6